

молодецьку постать козака иншим поглядом і стала його соромитись.

Пробувши в Міхнюках два місяці, Богун вдруге посватав Марину і став її нареченим уже з власної згоди дівчини. Про те побратись нареченим не судило ся. Богунови небезпечно було жити на Україні, бо Поляки шукали його голови, і через те він, порадившись з Міхнюкам, намірив ся податись на запоржські землі, аж на Самар, і повернутись за Мариною вже після того, як збудує там собі зимівник.

На чому Богун став, те й вчинив, але прибувши зимою до Бугу, він знайшов тільки димар від Міхнюкової хати та обгорілі колоди. Розпитавшись же по околиці, довідав ся, що в осені набігла сюди орда і старих Міхнюків повбивала, а його наречену, його запашну квітку-Марину, забрала в полон й погнала до Криму.

Богун був болячо вражений і засмучений сею пригодою, бо щиро кохав наречену. Веселій, та жвавий до того часу, він став тепер сумним, і ніхто вже, навіть серед веселого товариства, не чув більше його сміху. Проте, повернувшись до Січі, Богун почав добувати гроший, щоб викупити Марину з неволі.

Під той саме час до Січі прибув Хмельницький збирати товариство; щоб піднятись на Поляків. Богун приєднав ся до нього, і коли той налагодив ся їхати до Криму за